

Till sist

några ord om den politiska situationen inför de kommande tre åren. Ut ur den politiska aska som trepartiregeringens fall efterlämnade uppstod återigen en trepartiregering efter de allmänna valen i september. Det är en regering som är stark i sin personliga uppsättning men svag i mandatställning i riksdagen.

En-mandatsövertikten skapar betydande problem för den sittande regeringen. Den ger oppositionen möjlighet att föra diskussioner om att den ena halvan av befolkningen inte får styra över den andra. Den ger svaga länkar i regeringen möjlighet att pressa kollegerna att inte lägga fram kontroversiella förslag. Den skapar besvärliga förhållanden för riksdagsarbetet.

Med en socialdemokrati som är inriktad på strid och som ser som sin bästa väg till makten, att spräcka den nuvarande regeringen så fort som möjligt, kommer trycket att bli oerhört hårt i riksdagen. Det är inte bara de obeslutsamma på den traditionella höger-vänsterskalan som kommer att bearbetas av socialdemokraterna. Regionala intressen kommer att tas fram. Borgerliga riksdagsmän från olika landsdelar kommer att utsättas för lockelser att stödja s-motioner till fördel för den egna bygden. Borgerliga riksdagsmän med specialintresse i en fråga kommer att inbjudas att stödja socialdemokratiska framstötter i just den frågan. Den socialdemokratiska pressen i utskotten för att få fram avsteg till vänster kommer att bli massiv. Säkert är, att de socialdemokratiska valstrategerna kommer att vara fullt sysselsatta med att gillra fällor för de borgerliga.

Den svaga mandatställningen kommer att

leda till försiktighet hos den borgerliga regeringen. Detta är naturligtvis riktigt. Bättre övervägda förslag kommer att underlätta en tillräcklig uppslutning i riksdagen. Kan den parlamentariska situationen också förmå regeringen att ransonera det *antal* förslag som föreläggs riksdagen, vore detta direkt välkommet. Det lagstiftningsraseri, som präglade 70-talet och som till en början bar Olof Palmes och Carl Lidboms märke och så småningom fick en efterföljare i fp-regeringens aktivitet under vårriksdagen 1979, måste få ett slut. Lagarna behöver inte bli fler utan färre och begripligare. Riksdagens arbete behöver inte ökas i omfång. Det skulle i stället må väl av att minska i kvantitet och öka i kvalitet.

Det enda mandatets övertikt gör sin stora skada om den leder till handlingsförlamning hos regeringen i de stora centrala frågorna för svensk samhällsutveckling. Vad Sverige i dag behöver är inte svaga kompromisser med en socialdemokrati, vars samhällsrecept i dag ter sig förbrukat. Vad Sverige i dag behöver är nytänkande och omprövning av delar av den förda politiken. Bäst illustreras detta på den ekonomiska politikens område. Fortsätter allt som hittills, ökar budgetunderskottet med cirka 6 miljarder om året. I slutet av 80-talet går hela bruttonationalprodukten i skatt. Detta är naturligtvis en orimlighet.

En svag politik i "mitten" på socialdemokratins villkor kan minska konfrontationerna i riksdagen. En sådan politik innebär samtidigt att den borgerliga regeringen inte tar sitt ansvar och att den underlåter att ta den chans, som det 175:e mandatet ger att i

regeringsutövning visa att de borgerliga har ett alternativ till det centralstyrda planushållningssamhället. Kan de borgerliga visa prov på politiskt mod under innevarande valperiod, kan utsikterna för de tre samver-

kande partierna bli ljusa under 80-talet. Väljer de svaghetens väg, kan socialdemokratin till slut komma att framstå som det enda alternativet i svensk politik.

Med detta häfte av tidskriften följer ett inbetalningskort avseende prenumerationsavgiften **60:– kronor för år 1980**. (Prenumerationspris för pensionärer: **50:–**).